

EGYEZMÉNY MAGYAR KÖZTÁRSASÁG ÉS A TUNÉZIAI KÖZTÁRSASÁG KÖZÖTT A KETTŐS ADÓZTATÁS ELKERÜLÉSÉRE A JÖVEDELEMADÓK TERÜLETÉN

A Magyar Köztársaság Kormánya és a Tunéziai Köztársaság Kormánya attól az óhajtól vezetve, hogy elkerüljék a kettős adóztatást a jövedelemadók területén, és hogy előmozdítsák és megerősítsék a két ország közötti gazdasági kapcsolatokat,

a következő rendelkezésekben állapodtak meg:

I. Fejezet

AZ EGYEZMÉNY HATÁLYA

1. Cikk

Személyi hatály

A jelen Egyezmény mindazokra a személyekre terjed ki, akik az egyik Szerződő Államban vagy mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségűek.

2. Cikk

Az Egyezmény hatálya alá eső adók

1. A jelen Egyezmény azokra a jövedelemadókra terjed ki, a beszedés módjára való tekintet nélkül, amelyeket az egyik Szerződő Állam, annak politikai alegységei vagy helyi hatóságai vetnek ki.

2. Jövedelemadónak tekintendők mindazok az adók, amelyeket a teljes jövedelem után vagy a jövedelem részei után vetnek ki, beleértve az ingók vagy ingatlanok elidegenítéséből származó nyereség utáni adókat, a bérek teljes összege utáni adókat, valamint az értéknövekedési adókat.

3. Azok a jelenleg létező adók, amelyekre az Egyezmény kiterjed, különösen a következők:

a) Tunézia vonatkozásában:

a1) természetes személyek jövedelemadója,

a2) társasági adók

(a továbbiakban: tunéziai adók);

b) a Magyar Köztársaság vonatkozásában:

b1) személyi jövedelemadó,

b2) vállalkozási nyereségadó,

b3) társulati adó

(a továbbiakban: magyar adók).

4. Az Egyezmény alkalmazandó azokra az azonos vagy hasonló jellegű adókra is, amelyeket az Egyezmény aláírása után a jelenleg létező adók mellett vagy azok helyett vezetnek be. A Szerződő Államok illetékes hatóságai értesítik egymást a vonatkozó adójogszabályaikban végrehajtott lényeges változásokról.

II. Fejezet

MEGHATÁROZÁSOK

3. Cikk

Általános meghatározások

1. A jelen Egyezmény értelmében, ha a szövegösszefüggés eltérő értelmezést nem kíván

a) a „Magyar Köztársaság” kifejezés földrajzi értelemben használva a Magyar Köztársaság területét jelöli;

b) a „Tunéziai Köztársaság” kifejezés a Tunéziai Köztársaság területét, valamint Tunézia parti vizeivel határos területeket jelöli, amelyeken Tunézia a nemzetközi joggal összefüggésben a tengerfenék, az altalaj és azok természeti kincsei vonatkozásában jogait gyakorolhatja;

c) „az egyik Szerződő Állam” és a „másik Szerződő Állam” kifejezés – a szövegösszefüggés szerint – a Magyar Köztársaságot vagy a Tunéziai Köztársaságot jelölik;

d) a „személy” kifejezés magában foglalja a természetes személyeket, a társaságokat és minden más személyi egyesülést;

e) a „társaság” kifejezés minden olyan jogi személyt vagy mindazokat a jogalanyokat jelenti, akit az adóztatás szempontjából jogi személynek tekintenek;

f) „az egyik Szerződő Állam vállalkozása” és „a másik Szerződő Állam vállalkozása” kifejezés az egyik Szerződő Államban illetőséggel bíró személy, illetőleg a másik szerződő Államban illetőséggel bíró személy által folytatott vállalkozást jelenti;

g) az „állampolgárok” kifejezés jelenti:

g1) mindazokat a természetes személyeket, akik az egyik Szerződő Állam állampolgárságával rendelkeznek,

g2) mindazokat a jogi személyeket, egyesületeket és társulásokat, amelyeket az egyik Szerződő Államban érvényben levő törvényeknek megfelelően hoztak létre;

h) a „nemzetközi forgalom” kifejezés minden olyan szállítást jelent, amelyet egy olyan vállalkozás által üzemeltetett hajó, légi jármű vagy közúti jármű bonyolít le, amelynek a tényleges üzletvezetési helye az egyik Szerződő Államban van, kivéve, ha a hajót a légi járművet vagy a közúti járművet csak a másik Szerződő Államban lévő helyek között üzemeltetik;

i) az „illetékes hatóság” kifejezés:

i1) a Magyar Köztársaságban a pénzügyminisztert vagy meghatalmazott képviselőjét,

i2) a Tunéziai Köztársaságban a pénzügyminisztert, vagy meghatalmazott képviselőjét jelenti.

2. Az Egyezménynek az egyik Szerződő Állam által történő alkalmazásánál, ha a szövegösszefüggés mást nem kíván, bármely meg nem határozott kifejezésnek olyan értelme van, mint amelyet arra nézve ennek az Államnak azokra az adókra vonatkozó joga megállapít, amelyekre az Egyezmény alkalmazást nyer.

4. Cikk

Lakóhely az adóztatás szempontjából

1. A jelen Egyezmény értelmében az „egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy” kifejezés olyan személyt jelent, aki ennek az Államnak a törvényhozása szerint, ebben az Államban lakóhelye, állandó tartózkodási helye, üzletvezetésének helye vagy más hasonló ismérv alapján adóköteles. Mindazonáltal ez a kifejezés nem foglalja magában azokat a személyeket, akik ebben az Államban csak az ott levő forrásokból élvezett jövedelem után adókötelesek.

2. Amennyiben egy természetes személy a 1. bekezdés rendelkezése szerint mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségű, helyzetét az alábbiak szerint kell meghatározni:

a) ez a személy abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelyben állandó lakóhellyel rendelkezik; ha mindkét Államban rendelkezik állandó lakóhellyel, abban a Szerződő Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelyben létérdekeinek központja található;

b) amennyiben nem határozható meg, hogy e személy létérdekeinek központja melyik Államban van, vagy ha az Államok egyikében sem rendelkezik állandó lakóhellyel, abban a Államban tekintendő illetőséggel bírónak, amelyben szokásos tartózkodási helye van;

c) amennyiben e személynek mindkét Szerződő Államban van, vagy ha egyikben sincs szokásos tartózkodási helye, abban a Szerződő Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelynek állampolgára;

d) amennyiben e személy mindkét Szerződő Államnak, vagy ha egyiknek sem állampolgára, a Szerződő Államok illetékes hatóságai közös megegyezéssel döntenek a kérdésben.

3. Amennyiben a jelen Cikk 1. bekezdése értelmében valamely nem természetes személy mindkét Szerződő Államban belföldi illetőségű, abban az Államban tekintendő belföldi illetőségűnek, amelyben tényleges üzletvezetésének helye van.

5. Cikk

Telephely

1. Az Egyezmény értelmében a „telephely” kifejezés olyan állandó üzleti létesítményt jelent, amelyen keresztül a vállalkozás tevékenységét egészben vagy részben kifejti. Az állandó üzleti létesítmény kifejezés az állandó ipari létesítményt is magában foglalja.

2. A „telephely” kifejezés magában foglalja különösen:

a) az üzletvezetés helyét,

b) a fiókot,

c) az irodát,

d) gyártelepet,

e) a műhelyt,

f) a bányát, az olaj- vagy földgázkutat, a kőfejtőt vagy a természeti kincsek kiaknázására szolgáló bármely más telepet.

3. Az építési vagy szerelési terület csak akkor képez telephelyet, ha időtartama meghaladja a 6 hónapot.

4. Tekintet nélkül e Cikk előző rendelkezéseire nem tekintendő telephelynek, ha

a) a berendezéseket kizárólag a vállalkozás áruinak raktározására, kiállítására vagy kiszolgáltatására használják;

b) a vállalkozás áruinak készleteit, kizárólag raktározás, kiállítás vagy kiszolgáltatás céljából helyezték el;

c) a vállalkozás áruinak készleteit, kizárólag abból a célból raktározzák, hogy egy másik vállalkozás feldolgozza;

d) az állandó üzleti létesítményt kizárólag arra a célra használják, hogy a vállalkozás részére árut vásároljanak, vagy információt gyűjtsenek;

e) az állandó üzleti létesítményt kizárólag arra a célra használják, hogy a vállalkozás részére bármely más előkészítő vagy kiegészítő jellegű tevékenységet folytassanak;

f) az állandó üzleti létesítményt kizárólag az a)–e) pontokban említett tevékenységek valamely kombinációja céljára használják, feltéve, hogy az állandó üzleti létesítmény ebből a kombinációból származó teljes tevékenysége megőrzi előkészítő vagy kiegészítő jellegét.

5. Tekintet nélkül az 1. és 2. bekezdés rendelkezéseire, ha egy személy – kivéve a független képviselőt, akire a 6. bekezdés vonatkozik – egy vállalkozás érdekében tevékenykedik és az egyik Szerződő Államban meghatalmazása van, amellyel ott rendszeresen él, arra, hogy a vállalkozás nevében szerződéseket kössön, úgy ez a vállalkozás telephellyel bírónak tekintendő ebben az Államban, minden olyan tevékenység tekintetében, amelyet ez a személy a vállalkozás részére végez, kivéve ha az ilyen személy tevékenysége a 4. bekezdésben említettekre korlátozódik, amelyek az említett bekezdés értelmében nem tennék ezt az állandó üzleti létesítményt telephellyé, ha azokat egy állandó üzleti létesítményen keresztül fejtenék ki.

6. Egy vállalkozást nem lehet úgy tekinteni, mintha annak telephelye lenne egy Szerződő Államban csupán azért, mert tevékenységét ott alkusz, bizományos vagy más független képviselő útján fejti ki, feltéve, hogy ezek a személyek rendes üzleti tevékenységük keretében járnak el.

7. Az a tény, hogy az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság egy olyan társaságot irányít, vagy azt egy olyan társaság irányítja, amely a másik Szerződő Államban belföldi

illetőségű, vagy ott (akár telephely útján, akár más módon) fejti ki tevékenységét, önmagában még nem teszi egyik társaságot sem a másik telephelyévé.

III. Fejezet

A JÖVEDELMEK ADÓZTATÁSA

6. Cikk

Ingtatlan vagyomból származó jövedelem

1. Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy élvez a másik Szerződő Államban fekvő ingatlan vagyomból, beleértve a mező- és erdőgazdasági üzemek jövedelmét, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Az „ingatlan vagyom” kifejezést annak a Szerződő Államnak a jogszabályai szerint kell meghatározni, amelyben ez a vagyom fekszik.

Ez a kifejezés minden esetben magában foglalja az ingatlan vagyom tartozékait, a mezőgazdasági és az erdőgazdasági üzemek eszköz- és állatállományát, azokat a jogokat, amelyekre a földtulajdonra vonatkozó magánjogi rendelkezések nyerne alkalmazást, az ingatlan vagyom haszonélvezetét és az ásványlelőhelyek, források és a föld más kincsei kitermelésének vagy kitermelésének jogáért járó változó vagy állandó térítésekre vonatkozó jogokat. Hajók és légi járművek nem tekintendők ingatlan vagyomnak.

3. A jelen Cikk 1. bekezdésének rendelkezései az ingatlan vagyom közvetlen kiaknázásából, bérbe- vagy haszonbérbe adásából, valamint a kiaknázás minden más formájából származó jövedelemre alkalmazandók.

4. A jelen Cikk 1. és 3. bekezdésének rendelkezései a vállalkozás ingatlan vagyomból származó jövedelemre, valamint a szabad foglalkozás gyakorlására szolgáló ingatlan vagyomból származó jövedelemre is alkalmazandók.

7. Cikk

A vállalkozási nyereség

1. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának nyeresége csak ebben az Államban adóztatható, kivéve, ha a vállalkozás tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott lévő telephely útján fejti ki. Amennyiben a vállalkozás ily módon fejti ki tevékenységét, a vállalkozás nyeresége a másik Államban adóztatható, de csak olyan mértékben, amilyenben a nyereség ennek a telephelynek tudható be.

2. A jelen Cikk 3. bekezdése rendelkezéseinek fenntartásával, ha az egyik Szerződő Állam vállalkozása tevékenységét a másik Szerződő Államban egy ott lévő telephely útján fejti ki, úgy ennek a telephelynek mindegyik Szerződő Államban azokat a nyereségeket kell betudni,

amelyeket akkor érhetne el, ha azonos vagy hasonló tevékenységet azonos vagy hasonló feltételek mellett mint önálló vállalkozás fejtene ki, és azzal a vállalkozással lebonyolított forgalmában, amelynek telephelye teljesen független lenne.

3. A telephely nyereségének megállapításánál levonhatók a telephely miatt felmerült költségek, beleértve az üzletvezetési és általános ügyviteli költségeket, tekintet nélkül arra, hogy abban az Államban merültek-e fel, ahol a telephely fekszik, vagy máshol.

Mindamellett nem vonhatók le azon összegek, amelyeket adott esetben a telephely fizetett ki a vállalkozás székhelyének vagy egyéb telephelyei bármelyikének jogdíjként, tiszteletdíjként vagy más hasonló kifizetésként a kitermelési engedélyek, szabadalmak vagy egyéb jogok címén, jutalékként (a ténylegesen felmerült költségek megtérítésén kívül) a nyújtott szolgáltatásokért vagy üzletvezetési tevékenységért vagy – bank vállalkozás esetét kivéve – a telephelynek nyújtott kölcsönök kamataként.

Ugyanígy, egy telephely nyereségének megállapításánál a vállalkozás székhelyének vagy egyéb telephelyei bármelyikének költségei között nem vehetők figyelembe a jogdíjak, tiszteletdíjak vagy más hasonló kifizetések a kitermelési engedélyek, szabadalmak vagy egyéb jogok címén, a jutalékok címén (a ténylegesen felmerült költségek megtérítésén kívül) a nyújtott szolgáltatásokért vagy üzletvezetési tevékenységért vagy – a bank vállalkozás esetét kivéve – a vállalkozás székhelyének vagy egyéb telephelyei bármelyikének nyújtott kölcsönök kamataért.

4. Amennyiben az egyik Szerződő Államban a telephelynek betudható nyereséget a vállalkozás teljes nyereségének a különböző részek közötti megosztása alapján szokás meghatározni, a jelen Cikk 2. bekezdésének egyik rendelkezése sem akadályozza ezt a Szerződő Államot abban, hogy a betudható nyereséget a szokásos megosztás szerint határozza meg; az alkalmazott nyereségmegosztási módszernek azonban olyannak kell lennie, hogy a kapott eredmény a jelen Cikkben foglalt elveknek megfeleljen.

5. A telephelynek nem tudható be nyereség abból kifolyólag, hogy pusztán árut vásárolt a vállalkozás részére.

6. Az előző bekezdések céljaira a telephelynek betudandó nyereséget évről évre azonos módon kell megállapítani, hacsak alapos és elégséges ok nincs más eljárásra.

7. Amennyiben a nyereség olyan jövedelemtételt tartalmaz, amelyekkel a jelen Egyezmény más Cikkei külön foglalkoznak, úgy azoknak a Cikkeknél a rendelkezéseit e Cikk rendelkezései nem érintik.

8. Egy tagnak társulás, polgári jogi társaság vagy közkereseti társaság (société en nom collectif, société de fait, association en participation) formájában létrehozott vállalkozás nyereségéből való részesedése csak abban az Államban adóztatható, ahol az illető vállalkozásnak telephelye van.

8. Cikk

Nemzetközi szállítás

1. Az a nyereség, amely tengeri hajóknak, légi járműveknek vagy közúti járműveknek a nemzetközi forgalomban való üzemeltetéséből származik, csak abban a Szerződő Államban adóztatható, ahol a vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye van.

2. Ha egy tengerhajózási vállalkozás tényleges üzletvezetésének helye egy tengeri hajó fedélzetén van, úgy e hely abban a Szerződő Államban levőnek tekintendő, amelyikben a tengeri hajó hazai kikötője van, vagy hazai kikötő hiányában, abban a Szerződő Államban, amelyben a tengeri hajó üzembentartója belföldi illetőségű.

3. A jelen Cikk 1. bekezdése alkalmazandó azokra a nyereségekre is, amelyek valamely közös üzemeltetésben vagy nemzetközi üzemeltetésű szervezetben való részvételtől származnak.

9. Cikk

Kapcsolt vállalkozások

Amennyiben

a) az egyik Szerződő Állam vállalkozása közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesedik, vagy

b) ugyanazok a személyek közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Állam vállalkozásának üzletvezetésében, ellenőrzésében vagy tőkéjében részesednek, ha az egyik vagy a másik esetben a két vállalkozás az egymás közötti kereskedelmi vagy pénzügyi kapcsolataikra tekintettel olyan feltételekben állapodik meg, vagy olyan feltételeket szab, amelyek eltérnek azoktól, amelyekben független vállalkozások egymással megállapodnának, úgy az a nyereség, amelyet a vállalkozások egyike ezen feltételek nélkül elért volna, ezen feltételek miatt azonban nem ért el, ennek a vállalkozásnak a nyereségéhez hozzászámítható, és következésképpen megadóztatható.

10. Cikk

Osztalék

1. Az osztalék, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizet, a másik Államban adóztatható.

2. Mindazonáltal ez az osztalék abban a Szerződő Államban is, amelyben az osztalékot fizető társaság belföldi illetőségű, ennek az Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de ha az a személy, aki az osztalékot kapja, annak haszonhúzója, az így megállapított adó nem haladhatja meg

a) az osztalék bruttó összegének 10 százalékát, ha a kedvezményezettje egy olyan társaság, amely az osztalékot fizető társaság tőkéjében legalább 25 százalékos közvetlen részesedéssel bír,

b) az osztalék bruttó összegének 12 százalékát minden egyéb esetben.

3. E Cikk alkalmazásában az „osztalék” kifejezés részvényekből vagy más, nyereségből való részesedést biztosító jogokból – kivéve a hitel követeléseket – származó jövedelmet, valamint egyéb társasági jogokból származó olyan jövedelmet jelent, amelyet annak az Államnak az adózási jogszabályai, amelyben a nyereséget felosztó társaság belföldi illetőségű, a részvényekből származó jövedelemmel azonos adóztatási elbánás alá vetnek.

4. Az 1. és 2. bekezdések rendelkezései nem alkalmazandók, ha az osztalék egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű haszonhúzója a másik Szerződő Államban, amelyben az osztalékot fizető társaság belföldi illetőségű, egy ott levő telephely útján ipari vagy üzleti tevékenységet fejt ki, vagy önálló tevékenységet végez ebben a másik Államban egy ott lévő állandó berendezés segítségével, és az érdekeltség, amelyre tekintettel az osztalékot fizetik, ténylegesen ehhez a telephelyhez vagy állandó berendezéshez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően, alkalmazást.

5. Ha az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság nyereséget vagy jövedelmet élvez a másik Szerződő Államból, úgy ez a másik Állam nem adóztathatja meg a társaság által kifizetett osztalékot, kivéve, vagy ha az érdekeltség, amelyre tekintettel az osztalékot fizetik, ténylegesen ebben a másik Államban lévő telephelyhez vagy állandó berendezéséhez kapcsolódik, sem pedig a társaság fel nem osztott nyereségét nem vetheti a társaság fel nem osztott nyeresége után kivetett adó alá, még akkor sem, ha a fizetett osztalék vagy a fel nem osztott nyereség egészben vagy részben ebben a másik Államban keletkező nyereségből vagy jövedelemből áll.

11. Cikk

Kamat

1. A kamat, amely az egyik Szerződő Államból származik, és amelyet a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizetnek, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Mindazonáltal ez a kamat – kivéve azt, amely az egyik Szerződő Állam, annak Kormánya, politikai alegysége, helyi hatósága, Központi Bankja vagy ezen Kormány, politikai alegység, helyi hatóság megbízásából eljáró intézmény által nyújtott hitelhez kapcsolódik – abban a Szerződő Államban is, amelyből származik, ennek az Államnak a jogszabályai szerint megadóztatható, de az így megállapított adó nem haladhatja meg a kamat bruttó összegének 12 százalékát.

3. A jelen Cikkben használt „kamat” kifejezés mindenfajta hitelnyújtásból származó jövedelmet jelent, akár biztosítva van jelzáloggal, akár nem, akár ad jogot az adós nyereségében való részesedésre, akár nem, különösen pedig az állami alapokból és a kölcsönkötvényekből származó jövedelmet, beleértve az azokhoz kapcsolódó prémiumokat és jutalmakat.

4. A jelen Cikk 1. és 2. bekezdéseinek rendelkezései nem alkalmazandók, ha a kamat egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű haszonhúzója a másik Szerződő Államban, amelyből a kamat származik akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és ha a követelés, amely után a kamatot fizetik ténylegesen ehhez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. vagy 14. Cikk rendelkezései nyernek, az esettől függően alkalmazást.

5. A kamat akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha az adós maga ez az Állam, ennek egyik politikai alegysége, helyi hatósága vagy egy ebben az Államban belföldi illetőségű személy. Ha azonban a kamat adója, függetlenül attól, hogy az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű vagy sem, az egyik Szerződő Államban telephellyel vagy állandó berendezéssel rendelkezik, ezek miatt keletkezett az a tartozás, amely után a kamatfizetés fennáll, s amelyet a telephely vagy állandó berendezés visel, a kamat abból az Államból származónak tekintendő, amelyikben a telephely vagy állandó berendezés van.

6. Ha az adós és a haszonhúzó, vagy mindkettő és egy másik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn, és emiatt a kamat összege, figyelembe véve a hitelnyújtást, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben az adós és a kamat haszonhúzója ilyen kapcsolatok nélkül megállapodott volna, e Cikk rendelkezéseit csak ez utóbbi összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben, a kifizetett többletösszeg mindegyik Szerződő Állam jogszabályai szerint és a jelen Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

12. Cikk

Jogdíj

1. A jogdíj, amely az egyik Szerződő Államból származik, és amelyet a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizetnek, megadóztatható ebben a másik Államban.

2. Mindazonáltal az ilyen jogdíj megadóztatható abban a Szerződő Államban is ahonnan származik, ha azt ennek az Államnak a jogszabályai előíranyozzák, de az így megállapított adó nem haladhatja meg a jogdíj bruttó összegének 12 százalékát.

3. E Cikk alkalmazásában a „jogdíj” kifejezés minden olyan jellegű kifizetést jelent, amelyet irodalmi, művészeti vagy tudományos alkotások – beleértve a mozgókép filmeket és a kép- vagy hanghordozó szalagokat – szerzői joga, szabadalmak, védjegyek, minták vagy modellek, tervek, titkos formulák és eljárások használatának vagy használati jogának ellenértékeként, ipari, kereskedelmi, mezőgazdasági, kikötői vagy tudományos felszerelések használata vagy használati joga ellenértékeként, ipari, kereskedelmi vagy tudományos tapasztalatok közléséért, vagy technikai, vagy gazdasági tanulmányokért, vagy technikai segítségnyújtásért fizetnek.

4. A jelen Cikk 1. és 2. bekezdései nem alkalmazandók, ha a jogdíj egyik Államban illetőséggel bíró haszonhúzója, a másik Szerződő Államban, ahonnan a jogdíj származik, akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó berendezés segítségével szabad foglalkozást űz, és a jogdíj vagy vagyoni érték, amelyként a jogdíjat fizetik ténylegesen ehhez kapcsolódik. Ebben az esetben a 7. vagy a 14. Cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

5. A jogdíj akkor tekintendő az egyik Szerződő Államból származónak, ha az adós maga ez az Állam, ennek egyik politikai alegysége, helyi hatósága vagy egy ebben az Államban illetőséggel bíró személy. Ha azonban a jogdíj adója, függetlenül attól, hogy az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű vagy sem, az egyik Szerződő Államban telephellyel rendelkezik, amely miatt a jogdíjfizetést keletkeztető szerződést megkötötték, s ezt a telephely viseli, úgy a jogdíj abból az Államból származónak tekintendő, amelyikben a telephely van.

6. Ha az adós és a haszonhúzó, vagy mindkettő és egy másik személy között különleges kapcsolatok állnak fenn, és emiatt a jogdíj összege, figyelembe véve a szolgáltatást, amely után fizetik, meghaladja azt az összeget, amelyben az adós és a haszonhúzó ilyen kapcsolatok nélkül megállapodott volna, úgy e Cikk rendelkezéseit csak az utóbbi összegre kell alkalmazni. Ebben az esetben a kifizetett többletösszeg mindegyik Szerződő Állam jogszabályai szerint és az Egyezmény más rendelkezéseinek figyelembevételével adóztatható.

13. Cikk

Elidegenítésből származó nyereség

1. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek a 6. Cikkben meghatározott és a másik Szerződő Államban fekvő ingatlan vagyona elidegenítéséből származó nyeresége megadóztatható ebben a másik Államban.
2. Az a nyereség, amely olyan ingó vagyon elidegenítéséből származik, amely az egyik Szerződő Állam vállalkozása másik Szerződő Államban levő telephelye üzleti vagyonának része, vagy amely egy olyan állandó bázishoz tartozik, amellyel az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy önálló tevékenység végzése céljára a másik Szerződő Államban rendelkezik, beleértve egy ilyen telephelynek (akár a vállalkozással együttesen akár attól függetlenül történő) vagy egy ilyen állandó bázisnak az elidegenítéséből elért nyereséget, megadóztatható ebben a másik Államban.
3. A nemzetközi forgalomban üzemeltetett hajók, légi járművek vagy közúti járművek, vagy az ilyen hajók, légi járművek vagy közúti járművek üzemeltetését szolgáló ingó vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének a helye van.
4. Az 1., 2. és 3. bekezdésekben nem említett vagyon elidegenítéséből származó nyereség csak abban a Szerződő Államban adóztatható, amelyben az elidegenítő belföldi illetőségű.

14. Cikk

Önálló tevékenység

1. Az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy szabad foglalkozásból vagy más hasonló jellegű önálló tevékenységből élvez, csak ebben az Államban adóztatható. Mindazonáltal ez a jövedelem a következő esetekben a másik Szerződő Államban megadóztatható:

a) ha az érdekelt személy tevékenységének gyakorlásához rendszeresen állandó berendezéssel rendelkezik a másik Szerződő Államban, azonban csak olyan mértékben, amilyen mértékben az ennek az állandó berendezésnek tudható be; vagy

b) ha az adott személy a másik Szerződő Államban egy pénzügyi évben összességben 183 napot vagy azt meghaladó időszakot vagy időszakokat tartózkodik. Ebben az esetben csak a másik Szerződő Államban végzett tevékenységből származó jövedelme adóztatható ebben a másik Államban.

2. A „szabad foglalkozás” kifejezés magában foglalja különösen az önállóan kifejtett tudományos, irodalmi, művészeti, oktatási és nevelési tevékenységet, valamint az orvosok, ügyvédek, mérnökök, építészek, fogorvosok és könyvszakértők önálló tevékenységét.

15. Cikk

Nem önálló tevékenység

1. A 16., 18., 19. és 20. Cikk rendelkezéseinek fenntartásával a fizetés, a bér és más hasonló térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy fizetett alkalmazott címen kap, csak ebben az Államban adóztatható, kivéve ha a munkát a másik Államban végzik. Ha a munkát ott végzik, az ezért kapott térítés ebben a másik Államban adóztatható.

2. Tekintet nélkül az 1. bekezdés rendelkezéseire, az a térítés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy a másik Szerződő Államban fizetett alkalmazott címen kap, csak az elsőként említett Államban adóztatható, ha:

a) a kedvezményezett a másik Államban a vonatkozó naptári évben nem tartózkodik összesen 183 napot meghaladó időszakban vagy időszakokban, és

b) a térítést olyan munkaadó fizeti vagy olyan munkaadó nevében fizetik, aki a másik Államban nem belföldi illetőségű, és

c) a térítést nem a munkaadónak a másik Államban levő telephelye vagy állandó berendezése viseli.

3. Tekintet nélkül e Cikk előző rendelkezéseire, a nemzetközi forgalomban üzemeltetett hajó, légi jármű vagy közúti szállító jármű fedélzetén végzett fizetett alkalmazott címen járó díjazás megadóztatható abban a Szerződő Államban, amelyben a vállalkozás tényleges üzletvezetésének a helye van.

16. Cikk

Igazgatók tiszteletdíja

Az igazgatók tiszteletdíja, jelenléti díj és más hasonló kifizetés, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy olyan minőségben élvez, mint a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű társaság igazgatótanácsának vagy felügyelő bizottságának a tagja, ebben a másik Államban adóztatható.

17. Cikk

Művészek és sportolók

1. Tekintet nélkül a 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, az olyan jövedelem, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személy, mint előadóművész, például színpadi, film-, rádió- vagy televíziós művész, vagy mint zeneművész, vagy mint sportoló a másik Szerződő Államban kifejtett személyes tevékenységéből élvez, ebben a másik Államban adóztatható.

2. Amennyiben előadóművész vagy sportoló által ilyen minőségben kifejtett személyes tevékenységéből származó jövedelem nem az előadóművésznél vagy a sportolónál magánál, hanem egy másik személynél jelentkezik, úgy ez a jövedelem, tekintet nélkül a 7., 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, megadóztatható abban a Szerződő Államban, amelyben az előadóművész vagy a sportoló a tevékenységét kifejti.

3. Tekintet nélkül az 1. és 2. bekezdések rendelkezéseire, az ott említett jövedelem mentes az adó alól abban a Szerződő Államban, amelyben az előadóművész vagy a sportoló a tevékenységét kifejti, feltéve, hogy ezt a tevékenységet jelentős mértékben ennek az Államnak vagy a másik Államnak a közpénzeiből támogatják, vagy a Szerződő Államok közötti kulturális megállapodás alapján fejtik ki.

18. Cikk

Nyugdíj

A 19. Cikk 2. bekezdésében foglalt rendelkezések fenntartásával, a nyugdíj és más hasonló díjazás, amelyet az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek korábbi, nem önálló munkára tekintettel fizetnek, csak ebben az Államban adóztatható.

19. Cikk

Közszolgálat

1. a) A nem nyugdíj jellegű térítés, amelyet az egyik Szerződő Állam, vagy annak egyik politikai alegysége, vagy helyi hatósága fizet egy természetes személynek az ezen Államnak, vagy politikai alegységének, vagy hatóságának teljesített szolgálatért, csak ebben az Államban adóztatható.

b) Mindazonáltal ez a térítés csak a másik Szerződő Államban adóztatható, ha a szolgálatot ebben az Államban teljesítették, és ha a természetes személy ebben az Államban olyan belföldi illetőségű személy, aki

b1) ennek az államnak az állampolgára, vagy

b2) nem kizárólag a szolgálat teljesítése céljából vált ebben az Államban belföldi illetőségű személlyé.

2. a) A nyugdíj, amelyet az egyik Szerződő Állam vagy egyik politikai alegysége vagy helyi hatósága akár közvetlenül, akár az általuk létesített alaptól fizet egy természetes személynek az ezen Államnak, vagy politikai alegységének, vagy hatóságának teljesített szolgálatért, csak ebben az Államban adóztatható.

b) Mindazonáltal a nyugdíj csak a másik Szerződő Államban adóztatható, ha a természetes személy ebben az Államban belföldi illetőségű, és ennek az Államnak az állampolgára.

3. A 15., 16. és 18. Cikk rendelkezései alkalmazandók az egyik Államnak, vagy valamely politikai alegységének, vagy helyi hatóságának ipari vagy kereskedelmi tevékenysége keretében teljesített szolgálatért fizetett térítésre és nyugdíjra.

20. Cikk

Tanulók

1. Az az összeg, amelyet olyan tanuló, ipari és kereskedelmi tanuló kap ellátására, tanulmányaira vagy képzésére, aki közvetlenül az egyik Szerződő Államban tett látogatása előtt a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű volt, vagy most is az, és aki az elsőként említett Államban kizárólag tanulmányi vagy képzési célból tartózkodik, nem adóztatható ebben az Államban, feltéve, hogy az ilyen kifizetések ezen az Államon kívül levő forrásokból származnak.

2. Tekintet nélkül a 14. és 15. Cikk rendelkezéseire, az a térítés, amelyet olyan tanuló, gyakornok kap az első Államban végzett szolgálatai címen, aki közvetlenül az első Szerződő Államban tett látogatása előtt a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű, vagy most is az, és aki az első Államban kizárólag tanulmányi vagy szakmai képzés céljából ideiglenesen tartózkodik, nem adóztatható az első Államban, feltéve, hogy ez a szolgálat tanulmányaival vagy képzésével van kapcsolatban, vagy hogy e szolgálatért járó térítés az ellátásához, tanulmányaihoz vagy a képzéséhez rendelkezésre álló források kiegészítésére szükséges.

21. Cikk

Egyéb jövedelem

1. Az egyik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek, a jelen Egyezmény előző Cikkeiben nem említett jövedelemtételi, bárhonnan származzanak is, csak ebben az Államban adóztathatók.

2. Az 1. bekezdés rendelkezései nem alkalmazandók a 6. Cikk 2. bekezdésében meghatározott ingatlan vagyonból származó jövedelmen kívüli jövedelemre, ha az ilyen jövedelemnek az egyik Államban belföldi illetőségű kedvezményezettje a másik Szerződő Államban akár egy ott levő telephely útján ipari vagy kereskedelmi tevékenységet fejt ki, akár egy ott levő állandó berendezés segítségével önálló tevékenységet folytat, és a jog vagy a vagyon, amelyből a jövedelem származik, ténylegesen ezekhez tartozik. Ebben az esetben a 7. Cikk vagy a 14. Cikk rendelkezései nyerne, az esettől függően, alkalmazást.

22. Cikk

Rendelkezések a kettős adóztatás elkerülésére

A kettős adóztatást a következő módon kell elkerülni:

a) a Magyar Köztársaság vonatkozásában:

a1) amennyiben egy Magyar Köztársaságban belföldi illetőségű személy olyan jövedelmet élvez, amely a jelen Egyezmény rendelkezései szerint a Tunéziai Köztársaságban adóztatható, úgy a Magyar Köztársaság az a2) és az a3) pontok rendelkezéseinek fenntartásával ezt a jövedelmet kiveszi az adóztatás alól,

a2) amennyiben egy Magyar Köztársaságban belföldi illetőségű személy olyan jövedelemtételt élvez, amely a 10., 11. és 12. Cikk rendelkezései szerint a Tunéziai

Köztársaságban adóztatható, úgy a Magyar Köztársaság levonja annak a személynek a jövedelme után beszedendő adóból a Tunéziai Köztársaságban fizetett adó összegét. A levonás azonban nem haladhatja meg a levonás előtt megállapított adónak azt a részét, amely ezeknek az élvezett jövedelemtételnek felel meg,

a3) amennyiben az Egyezmény bármely rendelkezése szerint valamely, a Magyar Köztársaságban belföldi illetőségű személy által élvezett jövedelem ki van véve az adóztatás alól a Magyar Köztársaságban, a Magyar Köztársaság mindazonáltal ennek a személynek a többi jövedelmére vonatkozó adó megállapításánál figyelembe veheti a kivett jövedelmet;

b) a Tunéziai Köztársaság vonatkozásában:

b1) amennyiben egy belföldi illetőségű személy olyan jövedelmet élvez, amely az Egyezmény rendelkezései szerint Magyarországon adóztatható, Tunézia levonja ennek a személynek a jövedelme után beszedendő adóból azt az összeget, amely megfelel a Magyarországon fizetett adónak. Az így levont összeg azonban nem haladhatja meg a levonás előtt megállapított adónak azt a részét, amely a Magyarországon adóztatható jövedelemre esik,

b2) amennyiben az Egyezmény bármely rendelkezése szerint valamely, Tunéziában belföldi illetőségű személy által élvezett jövedelem ki van véve az adóztatás alól Tunéziában, Tunézia mindazonáltal ennek a személynek a többi jövedelmére vonatkozó adó megállapításánál figyelembe veheti a kivett jövedelmet.

23. Cikk

Egyenlő elbánás

1. Az egyik Szerződő Állam állampolgárai a másik Szerződő Államban nem vethetők sem olyan adóztatás, sem pedig azzal összefüggő olyan kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint az, amelyeknek e másik Állam állampolgárai, azonos körülmények között, alá vannak vagy alá lehetnek vetve. Ez a rendelkezés, tekintet nélkül az 1. Cikk rendelkezéseire, olyan személyekre is alkalmazandó, akik nem belföldi illetőségűek egyik Államban sem.

2. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásának a másik Szerződő Államban levő telephelyét a másik Szerződő Államban nem lehet kedvezőtlenebbül adóztatni, mint e másik Állam azonos tevékenységet folytató vállalkozásait. E rendelkezés nem értelmezendő akként, mintha az egyik Szerződő Államot arra köteleznék, hogy a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek személyi állapot vagy családi terhek alapján, olyan egyéni levonásokat, adókedvezményeket és adómérsékléseket nyújtson, amelyeket a saját területén belföldi illetőségű személyeknek nyújt.

3. Kivéve, amikor a 9. Cikknek, a 11. Cikk 6. bekezdésének vagy a 12. Cikk 5. bekezdésének rendelkezései nyerne alkalmazást, az egyik Szerződő Állam vállalkozása által a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű személynek fizetett kamat, jogdíj és más költség, ugyanolyan feltételek mellett levonható e vállalkozás adóztatható nyereségének megállapításánál, mintha azokat az első Államban belföldi illetőségű személy részére fizették volna.

4. Az egyik Szerződő Állam vállalkozásai, amelyeknek tőkéje teljesen vagy részben, közvetlenül vagy közvetve a másik Szerződő Államban belföldi illetőségű egy vagy több személy tulajdonában vagy ellenőrzése alatt van, az első Államban nem vethetők sem olyan

adóztatás, sem pedig azzal összefüggő olyan kötelezettség alá, amely más vagy terheesebb, mint azok, amelyeknek az első Állam más hasonló vállalkozásai alá vannak, vagy alá lehetnek vetve.

5. A jelen Cikk rendelkezései, tekintet nélkül a 2. Cikk rendelkezéseire, bármilyen típusú vagy megnevezésű adókra alkalmazandók.

24. Cikk

Egyeztető eljárás

1. Ha egy személy véleménye szerint az egyik vagy mindkét Szerződő Állam intézkedései ránézve olyan adóztatáshoz vezetnek, vagy fognak vezetni, amely nem felel meg a jelen Egyezmény rendelkezéseinek, úgy, ezeknek az Államoknak a belső jogszabályai szerinti jogorvoslattól függetlenül, ügyét előterjesztheti annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelyben belföldi illetőségű, vagy ha ügye a 23. Cikk 1. bekezdése alá tartozik, annak a Szerződő Államnak az illetékes hatóságához, amelynek állampolgára. Az ügyet arra az intézkedésre vonatkozó első értesítést követő három éven belül kell előterjeszteni, amely az Egyezmény rendelkezéseinek meg nem felelő adózáshoz vezetett.

2. Ha az illetékes hatóság a kifogást megalapozottnak találja, és maga nincs abban a helyzetben, hogy kielégítő megoldást találjon, úgy törekedni fog az ügyet a másik Szerződő Állam illetékes hatóságával egyetértésben úgy rendezni, hogy az Egyezménynek meg nem felelő adóztatás elkerülhető legyen. Az így létrejött megállapodást alkalmazni kell, bármilyen határidőket írnak is elő a Szerződő Államok belső jogszabályai.

3. A Szerződő Államok illetékes hatóságai törekedni fognak arra, hogy a nehézségeket vagy kétségeket, amelyek az Egyezmény értelmezésénél vagy alkalmazásánál felmerülnek, egymással egyetértésben eloszlassák. Tanácskozhatnak arról is, hogy miként lehet a kettős adóztatást elkerülni olyan esetekben, amelyeket az Egyezmény nem tartalmaz.

4. A Szerződő Államok illetékes hatóságai az előző bekezdések értelmében létrehozandó egyetértés elérése céljából egymással közvetlenül érintkezhetnek. Amennyiben szóbeli véleménycsere megkönnyítené a megegyezést, ez a véleménycsere lefolytatható olyan bizottságban, amely a Szerződő Államok illetékes hatóságainak képviselőiből áll.

25. Cikk

Tájékoztatáscsere

1. A Szerződő Államok illetékes hatóságai kicserélik az Egyezmény vagy a Szerződő Államoknak az Egyezményben érintett adókra vonatkozó belső jogszabályai végrehajtásához szükséges tájékoztatásokat, amennyiben az általuk előírt adóztatás nem ellentétes az Egyezménnyel. A kölcsönös tájékoztatást az 1. Cikk nem korlátozza. A Szerződő Államnak a kapott tájékoztatást ugyanúgy kell titokban tartania, mint az ennek az Államnak belső jogszabályai szerint kapott tájékoztatásokat, és csak olyan személyeknek vagy hatóságoknak, ideértve a bíróságokat és az államigazgatási szerveket, lehet hozzáférhetővé tenni, amelyek az Egyezményben érintett adók kivetésével vagy beszedésével, ezen adók érvényesítésével és az

azokra vonatkozó perléssel vagy az ezekkel az adókkal kapcsolatos jogorvoslatra vonatkozó határozatokkal foglalkoznak. Ezek a személyek vagy hatóságok csak ezekre a célokra használhatják fel a tájékoztatásokat. Ezek a személyek vagy hatóságok nyilvános bírósági tárgyalásokon vagy bírósági határozatokban a tájékoztatásokat felhasználhatják. A kapott tájékoztatást az azt nyújtó Szerződő Állam kérésére titokban kell tartani.

2. E Cikk 1. bekezdésének rendelkezései semmi esetre sem értelmezhetők úgy, mintha azok az egyik Szerződő Államot köteleznék

a) olyan államigazgatási intézkedések hozatalára, amelyek ennek vagy a másik Szerződő Államnak a jogszabályaitól vagy államigazgatási gyakorlatától eltérnek;

b) olyan tájékoztatás adására, amely ennek vagy a másik Szerződő Államnak a jogszabályai szerint vagy rendes államigazgatási gyakorlatában nem szerezhető be;

c) olyan tájékoztatás adására, amely kereskedelmi, ipari, foglalkozási titkot vagy üzleti eljárást tárna fel, vagy amelynek közlése ellentmond a közrendnek (ordre public).

26. Cikk

Diplomáciai és konzuli képviseltek tagjai

A jelen Egyezmény rendelkezései nem érintik a diplomáciai és a konzuli képviseltek tagjainak adózási kiváltságait, amelyek a nemzetközi jog általános szabályai szerint vagy külön megegyezések rendelkezései alapján őket megilletik.

27. Cikk

Hatálybalépés

1. A Szerződő Felek értesítik egymást arról, hogy az Egyezmény hatálybalépéséhez szükséges alkotmányos követelményeknek eleget tettek.

2. Az Egyezmény az 1. bekezdésben említett jegyzékváltás napja után hatvan nappal lép hatályba, és rendelkezései alkalmazandók

a) a forrásnál levont adók tekintetében a jegyzékváltás vagy a ratifikációs okmányok cseréjének évét követő naptári év január 1. napján vagy azután jóváírt vagy fizetett jövedelmekre;

b) az egyéb adók tekintetében a jegyzékváltás vagy a ratifikációs okmányok cseréjének naptári évét követő naptári év január 1. napja után befejeződő minden adózási évre.

28. Cikk

Felmondás

A jelen Egyezmény meghatározatlan ideig marad hatályban. Mindazonáltal az Egyezmény hatálybalépésének napjától számított ötéves időszak után, legalább hat hónapos előzetes értesítéssel, diplomáciai úton bármely naptári év végére felmondható.

Ebben az esetben rendelkezései nem alkalmazandók

a) a forrásnál levont adók tekintetében a felmondás évének december 31. után jóváírt vagy fizetett jövedelmekre;

b) egyéb adók tekintetében a felmondás évének december 31. napja után kezdődő adózási időszakokra.

Aminek hiteléül az erre a célra kellően felhatalmazott alulírottak a jelen Egyezményt aláírták.

Készült Tuniszban, 1992. október 22-én, két példányban, francia nyelven.